

(НЕ)НАДЛЕЖНОСТ СУДА ЗА ОДЛУЧИВАЊЕ О ПРИГОВОРУ НА РЕШЕЊЕ
ЈАВНОГ ИЗВРШИТЕЉА О НАПЛАТИ СУДСКЕ ТАКСЕ

Другостепени суд није надлежан за одлучивање о приговору извршног дужника изјављеном против решења јавног извршитеља у поступку наплате судске таксе.

Из образложења:

„Виши суд у Београду, решењем ИПВ 5/17 од 12.2.2018. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање по жалби извршног дужника, изјављеној против решења Вишег суда у Београду П 539/11 од 29.5.2017. године и одлучио да списе предмета уступи Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду на даљи поступак и одлучивање. У образложењу је указао да како се у конкретној ситуацији ради о жалби против решења Вишег суда у Београду, а не основног, донетог у складу са Законом о судским таксама, уз сходну примену Закона о извршењу и обезбеђењу, да се код оцене надлежности за поступање по жалби има применити одредба члана 78. став 1. наведеног закона, а не одредба члана 6. став 2. истог, због чега је одлучио као у изреци решења.

Апелациони суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 2930/18 од 9.5.2018. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да, у конкретној ситуацији приговор извршног дужника, таксеног обвезника, изјављен је против решења јавног извршитеља Б.Б. ... од 5.7.2017. године, којим је таксеном обвезнику наложено да плати судску таксу по решењу о извршењу од 29.5.2017. године и трошкове извршења и да ово решење има дејство решења о накнади трошкова, које се сходно члану 34. став 5. Закона о извршењу и обезбеђењу може побијати приговором о коме одлучује виши суд, а не апелациони суд.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), а у вези одредбе члана 39. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 – аутентично тумачење и 113/17 – аутентично тумачење) и одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 106/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање о приговору извршног дужника, таксеног обвезника, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Одредбом члана 24. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу је прописано, да, правни лекови у извршном поступку јесу жалба и приговор. Одредбом става 3. овог члана да, приговор се подноси против решења донетог о предлогу за извршење на основу веродостојне исправе, против других решења првостепеног суда или јавног извршитеља одређених овим законом, као и приговор трећег лица (члан 108). Одредбом члана 34. став 5. Закона о извршењу и обезбеђењу је прописано да је против решења о накнади трошкова поступка дозвољен приговор.

Према томе, како се у конкретној ситуацији ради о приговору извршног дужника изјављеном против решења јавног извршитеља, у поступку наплате судске таксе по решењу о извршењу наплате судске таксе Вишег суда у Београду, то је за одлучивање о приговору извршног дужника као таксеног обвезника стварно надлежан Виши суд у Београду, с обзиром на то да се приговором не заснива надлежност

другостепеног суда као вишег, у конкретној ситуацији апелационог суда, сходно одредби члана 86. Закона о извршењу и обезбеђењу“.

(Сентенца из решења Врховног касационог суда Р1 276/2018 од 27.12.2018. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 10.12.2019. године)